

Höst under äppelträdets skimrade kraft

Det är en inre fröjd som sprider sig, då solen lägger strålar på ett rött, skimrande äpple.

Jag lät det ligga i min hand. Vickade försiktigt. Det släppte, som om det hade varit en naturlig rörelse. Mognandet hade tilltagit och dess vikt överstigit tyngdkraftens lagar. Jag hann i tid.

Under natten hade fästet prövats av västanvindens hårda fingrar, dess kyla och hotande mörker. Allt kom från havet och ville rycka min fångst ur mina händer.

Vinden ville förstöra min heta mognad, mitt odlade jag, mitt träd, som stod levande mitt i trädgården, mitt i livet; men inte övergivet, inte övergiven.

Men jag var som trädet, dess frukter, tunga i vinden och stormen.

Jag fann min plats i skapelsen: att vara som ett träd, att vara en gren, att vara ett enkelt fäste vid min rödskimrande frukt.

Jag såg höstens ljus. Det kom emot mig denna morgon med en intensitet av påträngande smärta och födelse. Det var något nytt - att släppa taget, att låta sig inordnas i vindens rörelse, att kanske inte falla just nu, utan finna en mening, en mening just i fallandet.

Och mening blev handen, den varma, som kom om morgonen och tog mitt sköra äpple - denna längtans morgon, som sken av uppståndelse och ljus.

Handen tog mig från en värld till en annan, från träd- och lövriket till ett annat. En hand lade mig varsamt i korgen, och jag vilade tryggt, som i en famn av förtroende och tillit

Här samlas vi. Rödskimrande med kärnhus fyllda av mogna frön; svarta-bruna av kraft vilar de i det inre hjärtat, födelsehuset: ett bo, ett näste för kommande kraft och väntande möten.

Nu är fruktköttet sött, friskt och smakar höst, vinter, vår och sommar.

Blommarna, som en gång bar fram min röst, sjunger här en mässa över skördetiden.

Ty det är en tid då jorden föder på nytt, dess lager av frodig sprängkraft har nått sin höjd och kulmen. Händerna trycker över jord och över grenens frukt.

Strax är meningen här, vår avsedda livsmening: att födas och mogna och le, att dö och förvandlas, för att mogna och blomma ut igen i det vissa, ovissa.

Händerna plockar våra önsknings i skymningen – den hastigt påkomna stunden av gyllene tro i korgar av starkt lindade strån.

Jag faller inte om natten, om inte vinden vill och igelkotten sjunger sin tröstrika sång.

Det är höstens tid, när vi drar ut våra taggar och lägger våra frostiga ansikten i en skål, liksom äpplen, mogna till skörd och försoning.

Jag ligger i en skål av trygghet, i en källare av fukt och svalhet. Som i den väntande ”herdens” armar. Han som skyddar mig till dess huset behöver min kropp, till dess såningsmannen behöver mitt frö.

Då skall jag visa min styrka, min goda smak och mitt inre snille. Jag, ett rödskimrande äpple, som faller med tungt uppmätta 260 gram av fallkraft och rödstrimlad styrka.

Nog skälver världen en smula. Dess axel förskjuts i den yttre rymden.

Det är höst under äppelträdets skimrande kraft!

Hans-Evert Renérius